

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 13. lipca 1897.

Treść: (№ 157—158.) 157. Rozporządzenie, dotyczące się wykonywania czynności sądowych poruczonych sądom egzekucyjnym. — 158. Rozporządzenie, dotyczące się zaprowadzenia egzaminu teoretycznego rządowego na kursie techniki ubezpieczenia w c. k. Szkole głównej technicznej w Wiedniu.

157.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 24. czerwca 1897,

dotyczące się wykonywania czynności sądowych poruczonych sądom egzekucyjnym.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy zaprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78) i §. 23 Ordynacji egzekucyjnej (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79), rozporządza się:

I. Poruczenie czynności sądów egzekucyjnych w Wiedniu.

§. 1.

Wykonywanie na obszarze c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia czynności sądowych, które Ordynacja egzekucyjna przydziela sądom egzekucyjnym, porucza się I. sądownemu śródmieścia wiedeńskiego w rozciągłości poniżej oznaczonej.

Te oddziały c. k. I. sądu powiatowego śródmieścia wiedeńskiego, które przeznaczone są do wykonywania czynności sądowych, należących do tego sądu powiatowego jako sądu egzekucyjnego, stanowią delegację sądu powiatowego, mającą siedzibę w pałacu sprawiedliwości i używającą tytułu: „C. k. sąd egzekucyjny w Wiedniu“.

§. 2.

Z zastrzeżeniem postanowienia §. 3 porucza się sądownemu egzekucyjnemu w Wiedniu:

1. wykonywanie wszelkich czynności sądowych postępowania egzekucyjnego i egzekucji na zabezpieczenie, które według przepisu §. 18 Ordynacji egzekucyjnej przydzielone są jednemu ze znajdujących się w dzielnicach I. aż do IX. sądów powiatowych jako sądownemu egzekucyjnemu;

2. wykonywanie wszelkich czynności sądowych postępowania egzekucyjnego i egzekucji na zabezpieczenie, które według przepisu §. 18, l. 3 i 4 Ordynacji egzekucyjnej przydzielone są jednemu ze znajdujących się w dzielnicach X. aż do XIX. sądów powiatowych jako sądownemu egzekucyjnemu.

Gdy egzekucje (czynności egzekucyjne) tyczą się majątku nieruchomego. rzeczy mocą ustawy za nieruchome uznanych, młynów pływających lub budowli wzniesionych na okrętach, tudzież, gdy egzekucje (czynności egzekucyjne), tyczą się praw zhipotekowanych na nieruchomościach, natenczas, niezawisłe od postanowienia §. 19 Ordynacji egzekucyjnej, w dzielnicach X. aż do XIX. ten sąd powiatowy działać ma jako sąd egzekucyjny, w którym znajduje się wykaz hipoteczny dobra nieruchomego lub w którego okręgu znajduje się rzecz, na której egzekucja jest prowadzona (§. 18, l. 1 i 2 Ordynacji egzekucyjnej).

§. 3.

Gdy na obszarze miasta Wiednia rzeczy nieruchome albo na mocy ustawy uznane za nieruchome, młyny pływające lub budowle wzniesione na okrętach mają być przymusowo opuszczone i oddane na zasadzie wypowiedzeń sądowych lub pozasądowych, sądowych nakazów wyprowadzania się i objęcia lub na zasadzie orzeczeń sądowych w postępowaniu tyczącem się najmów, działać ma jako sąd egzekucyjny nie sąd egzekucyjny w Wiedniu,

lecz ten sąd powiatowy, w którego okręgu czynność egzekucyjna ma być wykonana.

§. 4.

Sąd egzekucyjny w Wiedniu prowadzić ma rejestr zajęcia (§. 254 Ordynacji egzekucyjnej) dla całego obszaru miasta Wiednia.

§. 5.

Wszelkie podania nadchodzące do sądu egzekucyjnego oddawać należy w jego biurze podawczem w pałacu sprawiedliwości.

Podania dotyczące się wykonania egzekucyi, wy stosowane do Sądu powiatowego w Wiedniu w sprawach, w których stosownie do postanowień powyższych, tenże Sąd powiatowy nie jest upoważniony do wykonania czynności sądowych przydzielonych Sądowi egzekucyjnemu, posyłać należy bezpośrednio Sądowi egzekucyjnemu do załatwienia.

II. Poruczenie czynności sądów egzekucyjnych w Pradze i Tryeście.

§. 6.

Wykonywanie na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi czynności sądowych, które Ordynacja egzekucyjna przydziela sądom egzekucyjnym, porucza się, niezawisłe od postanowień §. 19 Ordynacji egzekucyjnej, c. k. Sądowi powiatowemu Starego Miasta i Jozefowa w Pradze, wykonywanie takowych na miejskim i pozamiejskim obszarze Tryestu, c. k. Sądowi powiatowemu do spraw cywilnych w Tryeście.

C. k. Sąd powiatowy Starego Miasta i Jozefowa w Pradze utrzymywać ma rejestr zajęcia dla całego obszaru Pragi, c. k. Sąd powiatowy do spraw cywilnych w Tryeście dla miejskiego i pozamiejskiego obszaru Tryestu.

§. 7.

Postanowienie §. 3 stosuje się także wtedy, gdy na obszarze miasta Pragi rzeczy nieruchome, albo na mocy ustawy uznane za nieruchome, młyny pływające lub budowle wzniesione na okrętach mają być przymusowo opuszczone i oddane.

Postanowienie §. 5 stosuje się także do podań nadchodzących w Pradze i w Tryeście do sądu powiatowego wyłączonego od wykonywania egzekucyi.

III. Wykonywanie egzekucyi w innych miejscach, w których znajduje się kilka sądów powiatowych.

§. 8.

Jeżeli w siedzibie trybunału znajdują się dwa sądy powiatowe i okrąg jednego z nich obejmuje

obszar miejski a okrąg drugiego obszar zamiejski, każdy z tych sądów powiatowych działać ma w swoim okręgu jako sąd egzekucyjny, stosownie do przepisów o właściwości podanych w §. 18 Ordynacji egzekucyjnej.

IV. Wykonywanie egzekucyi w sprawach sądów powiatowych do spraw handlowych i morskich.

§. 9.

Sądom powiatowym do spraw handlowych i morskich nie służy uczestnictwo w wykonaniu egzekucyi. Jeżeli egzekucya wykonana być ma w tem samym miejscu, wykonać ją ma także w sprawach, które toczyły się w sądzie powiatowym do spraw handlowych i morskich jako orzekającym, ów sąd, który w ogóle jest dla tego miejsca i poszczególniej rzeczy powołany do działania jako sąd egzekucyjny.

V. Wejście w wykonanie i postanowienia przejściowe.

§. 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1898.

§. 11.

W tymże dniu sądy, które według postanowień Ordynacji egzekucyjnej i niniejszego rozporządzenia wyłączone są od działania w charakterze sądu egzekucyjnego, oddać mają sądom powołanym na przyszłość do działania w charakterze sądu egzekucyjnego:

1. akta dotyczące się sekwestracyi egzekucyjnych i dla zabezpieczenia, przed dniem 1. stycznia 1898 dozwolonych, a w tymże dniu jeszcze nie uchylonych (artykuł XXXII, ustęp 3 ustawy zaprowadzającej Ordynację egzekucyjną);

2. akta dotyczące się egzekucyjnych sprzedaży posiadłości, o ile te sprzedaże dozwolone zostały przed dniem 1. stycznia 1898, jeżeli terminy do skutecznienia licytacji nie zostały jeszcze aż do tego dnia rozpisane (artykuł XXXIII, ustęp 1 i 3 ustawy zaprowadzającej Ordynację egzekucyjną).

§. 12.

Akta dotyczące się tych egzekucyjnych sprzedaży posiadłości, co do których terminy licytacyjne do dnia 1. stycznia 1898 już prawomocnie rozpisane nie odbyły się, ponieważ prowadzący egzekucję odstąpił od postępowania egzekucyjnego albo dopuścił do tego, że ono spoczywa, przeniesienie należy do tego sądu, który postanowienia Ordynacji egzekucyjnej i niniejszego rozporządzenia powołują do działania w charakterze sądu egzekucyjnego, jak tylko postę-

powanie egzekucyjne po wejściu w wykonanie Ordynacji egzekucyjnej zostanie na nowo podjęte (artykuł XXXIII, ustęp 2 i 3 ustawy zaprowadzającej Ordynację egzekucyjną).

Jeżeli podjęcie postępowania licytacyjnego po wejściu w wykonanie Ordynacji egzekucyjnej proponowane jest bezpośrednio w tym sądzie, który postanowienia Ordynacji egzekucyjnej i niniejszego rozporządzenia powołują do działania w charakterze sądu egzekucyjnego, winien tenże postarać się z urzędu o akta sprawy egzekucyjnej.

§. 13.

Postanowienia §. 12 stosują się także do aktów dotyczących się egzekucyi na ruchomościach, prawach lub wierzytelnościach, rozpoczętej przed dniem 1. stycznia 1898, która do dnia 1. stycznia 1898 nie postąpiła dalej jak do prawomocnego uzasadnienia egzekucyjnego prawa zastawu na rzecz popierającego egzekucyę wierzyciela (artykuł XXXIV, ustęp 2 ustawy zaprowadzającej Ordynację egzekucyjną).

Również przy sposobności pierwszej czynności urzędowej, przedsiębranej po wejściu w wykonanie Ordynacji egzekucyjnej w dotyczącej sprawie, akta te przenieść należy do sądu powołanego do działania w charakterze sądu egzekucyjnego lub ten ostatni ma ich z urzędu zażądać.

§. 14.

Dla przygotowania przeniesienia aktów, w §. 11 oznaczonych, do sądu, powołanego do działania w charakterze sądu egzekucyjnego, przejrzeć należy we wszystkich trybunałach pierwszej instancji, jakoteż we wszystkich sądach powiatowych znajdujących się w Wiedniu i w Pradze indeksy i akta registratualne a mianowicie co do sekwestracyi wiążących z ostatnich lat pięciu a co do sprzedaży posiadłości w §. 11, l. 2 oznaczonych, z ostatnich lat dwóch. Spisać należy wykaz spraw egzekucyjnych, które muszą być przeniesione. W wykazach tych podawać należy jedynie nazwiska i oznaczenia registratualne.

Z tych wykazami przesłać należy akta dnia 1. stycznia 1898 do właściwego sądu egzekucyjnego.

§. 15.

Masy depozytowe należące do sekwestracyi egzekucyjnych i sekwestracyi dla zabezpieczenia (§. 11, l. 1), przenieść należy do sądu egzekucyjnego jednocześnie z przesłaniem aktów. Jednakże nie przenosi się mas depozytowych z ksiąg depozytowych głównych trybunału do takichże ksiąg sądu powiatowego w siedzibie trybunału; przy oddanych masach zanotować należy, do którego sądu powiatowego masa przeszła.

§. 16.

Sądy egzekucyjne winny zaciągnąć do rejestru *E* sprawy egzekucyjne, poruczone im stosownie do §§. 11 aż do 13 i nowe oznaczenie aktów przydać do dawnego oznaczenia registratualnego w formie ułamka, np. $\frac{III\ 15/97}{E\ 2/98}$.

Jednakże liczbę czynności tworzy się tylko na podstawie nowego oznaczenia aktów.

§. 17.

O przesłaniu aktów do sądu egzekucyjnego uwiadomić należy strony z wymienieniem sądu, któremu akta zostały oddane i z przytoczeniem tych postanowień Ordynacji egzekucyjnej, na których opiera się rzeczowa właściwość nowego sądu.

§. 18.

Wszelkie prace przygotowawcze, potrzebne do wykonania niniejszego rozporządzenia, rozpocząć należy niezwłocznie.

Gleispach r. w.

158.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 26. czerwca 1897,

tyczące się zaprowadzenia egzaminu teoretycznego rządowego na kursie techniki ubezpieczenia w c. k. Szkole głównej technicznej w Wiedniu.

W przedmiocie odbywania egzaminu teoretycznego rządowego na kursie techniki ubezpieczenia w c. k. Szkole głównej technicznej w Wiedniu, wydają się następujące postanowienia:

§. 1.

Do rozpoznania teoretycznego wykształcenia nabytego na tym kursie techniki ubezpieczenia, odbywać się będzie egzamin rządowy.

§. 2.

Przedmiotami tego egzaminu rządowego są: matematyka (I. i II. kurs), matematyka ubezpieczenia (I. i II. kurs), rachunek prawdopodobieństwa, statystyka matematyczna, gospodarstwo narodowe i nauka skarbowości, prawo handlowe, wekslowe i prywatne morskie, prawo prywatne i publiczne ubezpieczenia, księgowanie w zakładach ubezpieczenia.

§. 3.

Umienie kilku z tych przedmiotów udowodnić należy poszczególnymi egzaminami, które zdać trzeba przed egzaminem rządowym, a mianowicie z matematyki (I. i II. kurs), z rachunku prawdopodobieństwa, z gospodarstwa narodowego i nauki skarbowości, z prawa handlowego, wekslowego i prywatnego morskiego.

§. 4.

Na egzaminie rządowym czynności egzaminatorów sprawują ci profesorowie i docenci na kursie techniki ubezpieczenia wykładający, którzy nauczają przedmiotów w §. 2 wymienionych.

Kierowanie egzaminem w charakterze prezesa komisji egzaminacyjnej należy do dziekana oddziału ogólnego, gdyby go zaszła przeszkoda, do prodziekana.

§. 5.

Terminy odbywania się egzaminów wyznacza prezes komisji ze względu na zgłoszenia się.

§. 6.

Kandydat, który chce być przypuszczonym do egzaminu rządowego, winien podać prośbę na piśmie do prezesa komisji i dołączyć do niej następujące dokumenty:

1. dowód, że jego końcowe nauki w szkole głównej nie zbiegały się z obowiązkową czynną służbą wojskową;

2. świadectwo wpisu;

3. świadectwo dojrzałości lub dokument takowe zastępujący;

4. książeczkę legitymacyjną, z której powinno wynikać, że kandydat najmniej cztery półrocza spędził w c. k. Szkole głównej technicznej w Wiedniu i uczęszczał na wszystkie przedmioty do egzaminów rządowych przepisane i po tyle godzin, ile plan nauki wyznacza;

5. świadectwo postępu ze złożonych z dobrym skutkiem poszczególnych egzaminów obowiązkowych w §. 3 przewidzianych.

Wszystkie te dokumenty złożyć należy w pierwopisach i takowe pozostają w komisji przez czas trwania aktu egzaminacyjnego.

§. 7.

Egzamin jest dwójaki: piśmienny i ustny.

Na egzaminie piśmiennym winien kandydat pod nadzorem jednego z komisarzy egzaminacyjnych

w dwóch półdniowych posiedzeniach opracować po jednym większem pytaniu z zakresu matematyki ubezpieczenia i statystyki matematycznej, które mogłyby udowodnić, że jest obeznany z wprowadzaniem i stosowaniem formuł i tablic.

Komisja orzeka, czy na podstawie osiągniętego wyniku można przypuścić kandydata do ustnego egzaminu, czyli też ma ponownie poddać się egzaminowi piśmiennemu w późniejszym terminie, który należy oznaczyć.

Egzamin ustny obejmujący matematykę ubezpieczenia, statystykę matematyczną, prawo ubezpieczenia prywatne i publiczne i księgowanie w zakładach ubezpieczenia zdaje się przed zgromadzoną komisją.

Świadectwa poszczególne, które kandydat z tych przedmiotów otrzymał i komisji przedłożył, można uwzględnić, jeżeli są przynajmniej dobre, o tyle, że w skutek takowych trwania egzaminu może być skrócone.

§. 8.

Kandydatowi, który złoży pomyślnie egzamin rządowy, wydaje się świadectwo wyników onegoż, zawierające oprócz rodowodu kandydata i szczegółów biegu jego nauk, tak noty uzyskane na egzaminach uprzednich obowiązkowych, jak i cenzury otrzymane na egzaminie piśmiennym i ustnym i orzeczenie ostateczne przez komisję uchwalone.

Co do tych cenzur i ich uchwalania stosują się postanowienia wspólne, dotyczące się egzaminów rządowych w szkołach głównych technicznych.

§. 9.

Także pod względem oddalania kandydatów, stosować należy odpowiednio postanowienia wspólne, dotyczące się egzaminów rządowych w szkołach głównych technicznych.

§. 10.

Każdy kandydat egzaminu winien przed złożeniem egzaminu a to razem z podaniem prośby o przypuszczenie do egzaminu opłacić takse w kwocie 20 złotych.

§. 11.

We wszystkich kwestjach nie rozważanych szczegółowo w niniejszym porządku egzaminów, stosować należy odpowiednio wspólne postanowienia, dotyczące się egzaminów rządowych w szkołach głównych technicznych.